

MILAN MLAKAR

RIM 67C

10000 ZAGREB

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
PRIJEMNA PISARNICA

Primijeno iz ruke-preko pošte, dne 09. 06. 2021.

Predato na poštu-obično, prep., dne 07. 07. 2021.

Pošta Zagreb u 93 037 619

Broj primjeraka 2 priloga

Zagreb, 07. lipnja 2021. godine ~~metoda~~ Prima:

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
AMRUŠEVA 2/II
10 000 ZAGREB

Posl.br.: St-1795/2017

Stečajni dužnik: COLOSSEUM d.o.o. u stečaju, Vlaška 75a, Zagreb, OIB: 55152439360

Stečajni vjerovnik: Milan Mlakar, Rim 67C, Zagreb, OIB: 15352554995

Stečajni vjerovnik je primio Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu Posl.br. St-1795/2017 kojim se odbacuju prijedlozi vjerovnika za određivanje privremene mjere zabrane prodaje bilo kojeg instrumenta osiguranja iz ugovornih odnosa između stečajnog dužnika i Partner banke d.d. do konačne odluke suda kao i odgodu daljnjih dražbenih radnji za nekretninu koja je predmetom prodaje.

Na navedeno Rješenje u otvorenom zakonskom roku vjerovnik Milan Mlakar podnosi

ŽALBU

2x

I. Vjerovnik žalbom navedeno Rješenje u cijelosti osporava, iz svih za to zakonom određenih razloga, a naročito radi pogrešne primjene materijalnog prava te radi postupovnih povreda Stečajnog zakona, podredno Ovršnog zakona te Zakona o parničnom postupku.

II. Iz obrazloženja pobijanog Rješenja proizlazi kako je 03. veljače 2021. godine Trgovački sud u Zagrebu u predmetu Posl.br. St-1795/17 odredio prodaju nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika

uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka. Zatim je sud zaključkom odredio ročište radi utvrđivanja vrijednosti nekretnine za dan 25. svibnja 2021. godine. Podneskom od dana 11. svibnja 2021. godine vjerovnik Milan Mlakar je zatražio izdavanje privremene mjere zabranom prodaje bilo kojeg instrumenta osiguranja iz ugovornih odnosa između stečajnog dužnika i Partner banke d.d. dok je podneskom od 20. svibnja 2021. godine podnio sudu zahtjev za utvrđivanje stvarnog duga razlučnog vjerovnika Partner banke d.d. kojim predlaže da stečajni upravitelj dostavi izvješće o stvarnom dugu istog, a sudu je predložio odgodu daljnjih dražbenih radnji.

Nadalje iz obrazloženja pobijanog Rješenja proizlazi kako je sud odbio sve zahtjeve i prijedloge vjerovnika Milana Mlakara jer bi privremena mjera koju isti traži bila u suprotnosti sa svrhom stečajnog postupka i istom bi se onemogućilo provođenje stečajnog postupka. Nadalje se poziva na čl. 247. st. 1. Stečajnog zakona kojom odredbom je određena prodaja uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka o ovrsi na nekretnini međutim ističe kako odredba o odgodi ovrhe je u suprotnosti sa osnovnim načelom Stečajnog zakona, a to je hitnoća postupka.

Ovakvo obrazloženje suda je u cijelosti nerazumljivo, nejasno i kontradiktorno te sud pobijanim rješenjem proturječi sam sebi.

Naime, kada je odredio prodaju nekretnine u stečajnom postupku prema pravilima Ovršnog zakona, nije jasno kojim postupovnim normama se sud vodi kada neke odredbe ovršnog zakona odluči primijeniti, a neke isključiti iz primjene. Odredba o odgodi ovrhe nije u suprotnosti sa jednim od osnovnih načela stečajnog postupka, obzirom da se stečajni postupak ne provodi pod svaku cijenu i kako bi se čim prije okončao – hitno okončanje nije jedina svrha stečajnog postupka, a zasigurno nije niti najbitnija svrha. Sud je u potpunosti izgubio iz vida koja je njegova osnovna zadaća u stečajnom postupku - provesti isti postupak radi namirenja stečajnih vjerovnika, unovčenjem imovine stečajnog dužnika i podjelom tako prikupljenih sredstava. Stečajnim zakonom propisano je:

Načela postupka

Članak 11.

(1) Predstečajni i stečajni postupak pokreću se na prijedlog ovlaštene osobe.

(2) Predstečajni i stečajni postupci su hitni.

(3) Sud po službenoj dužnosti utvrđuje sve činjenice koje su važne za predstečajni i stečajni postupak te radi toga može izvoditi sve potrebne dokaze.

(4) Sud može odluke donositi i bez usmene rasprave.

Dakle, u situaciji kada jedan od vjerovnika istakne da je tražbina razlučnog vjerovnika Partner banke d.d. previsoko utvrđena i da ne odgovara stvarnom stanju pa još kada k tome priloži i dokaze koji govore u prilog toj činjenici - a to je da je u tijeku parnični postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod Posl.br. P-429/2017 upravo radi utvrđivanja visine stvarnog duga odnosno izdavanja brisovnog očitovanja radi brisanja prava vlasništva upisanog radi osiguranja tražbine kao i brisanja upisanog prava zalogu na kojima razlučni vjerovnik temelji svoje potraživanje, to je jasno da je sud kada je otklonio zahtjeve stečajnog vjerovnika za odgodom prodaje nekretnine u cijelosti propustio postupiti po čl. 11. Stečajnog zakona odnosno propustio je utvrditi sve relevantne činjenice koje je dužan utvrditi prije nego je odredio prodaju. Stoga pozivajući se na načelo hitnosti sud je potpuno zanemario drugo načelo, a to je načelo istinitosti odnosno izvođenja dokaza radi utvrđivanja činjenica.

Sud ne može na vlastitu ruku otkloniti primjenu odredbi Ovršnog zakon o odgodi ovrhe kada postoje jasni razlozi upravo za odgodu ovrhe odnosno prodaje nekretnine u ovome postupku.

Ovršnim zakonom je propisano: (1) Na prijedlog ovršenika sud može, ako ovršenik učini vjerojatnim da bi provedbom ovrhe trpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu, ili ako učini vjerojatnim da je to potrebno da bi se spriječilo nasilje, u potpunosti ili djelomice odgoditi ovrhu.

Načelo hitnosti stečajnog postupka ne može i ne smije biti ispred načela istinitog utvrđivanja svih relevantnih činjenica – u ovome slučaju visine stvarnog duga razlučnog vjerovnika. Prodajom nekretnine i namirenjem razlučnog vjerovnika u iznosu u kojem je isti prijavio svoju tražbinu došlo bi do situacije gdje ostali vjerovnici ne bi bili namireni niti u najmanjem omjeru. Isto se kosi sa odredbama stečajnom postupka prema kojima se utvrđivanjem svih važnih činjenica pazi upravo na ravnopravnost svih u postupku - pazi se da stečajni vjerovnici prodajom imovine koju dužnik ima u vlasništvu budu namireni svi vjerovnici barem razmjerno u određenom postotku od prijavljene tražbine. Kada bi sud sačekao do okončanja parničnog postupka u kojem se treba utvrditi stvarno stanje duga, uzevši u obzir procijenjenu vrijednost nekretnine kao i potraživanje razlučnog vjerovnika Partner banke d.d., jasno je da bi i nakon namirenja razlučnog vjerovnika ostalo dovoljno sredstava za namirenje ostalih stečajnih vjerovnika. Stoga u trenutku kada prijavljena tražbina razlučnog vjerovnika ne odgovara stvarnom stanju, razvidno je da bi razlučni vjerovnik bio namiren u iznosu koji je viši od stvarnog duga dok bi svi ostali vjerovnici takvom prodajom trpjeli nenadoknadivu štetu. Nužno je radi navedenog odgoditi ovrhu odnosno sačekati do okončanja parničnog postupka.

Stoga dio pobijanog Rješenja kojim sud otklanja odgodu ovrhe, iako provodi prodaju nekretnine prema pravilima Ovršnog zakona, radi nepodudarnosti istog instituta sa hitnoćom stečajnog postupka, nema zakonskog uporišta i sud u tom dijelu nije pravilno primijenio materijalno pravo.

III. U odnosu na dio obrazloženja pobijanog rješenja u kojem sud navodi kako isti unutar stečajnog postupka nije ovlašten raspravljati i izvoditi dokaze o osnovanosti ili neosnovanosti tražbine već je propisan drugi put pravne zaštite - a to je parnični postupak na koji je vjerovnik upućen, vjerovnik ističe kako je isto obrazloženje u cijelosti kontradiktorno izreci Rješenja i kao takvo potpuno neosnovano.

Naime, stečajnim zakonom je propisano:

Članak 266.

(2) Ako je koji od stečajnih vjerovnika osporio tražbinu koju je priznao stečajni upravitelj, sud će stečajnoga vjerovnika uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine. Osporavatelj u takvoj parnici nastupa u ime i za račun stečajnoga dužnika.

Članak 269.

*(1) Ako je u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, postupak radi utvrđivanja tražbine **nastavit će se preuzimanjem te parnice.***

Stečajni vjerovnik Milan Mlakar koji je osporio tražbinu vjerovnika Partner banka d.d. i ukazivao na činjenicu postojanja nesrazmjernosti između prijavljene i stvarne visine duga, upućen je u parnicu od strane suda sukladno čl.266. Stečajnog zakona. Međutim vjerovnik je otklonio potrebu vođenja još jednog parničnog postupka koji bi se vodio o istoj stvari između istih stranaka obzirom na načelo zabrane dvostruke litispendencije. Kako se unutar stečajnog postupka supsidijarno primjenjuju pravila parničnog postupka tako je sud u potpunosti izgubio iz vida odredbu Zakona o parničnom postupku koja izričito propisuje:

Članak 194.

Dok parnica teče, ne može se u pogledu istog zahtjeva pokrenuti nova parnica među istim strankama, a ako takva parnica bude pokrenuta, sud će tužbu odbaciti.

Sud će u tijeku cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti teče li već druga parnica o istom zahtjevu među istim strankama.

Uputivši vjerovnika da pokrene parnicu radi utvrđivanja visine tražbine, iako je već tada sud imao saznanja o postojanju parnice koja se već vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu između istih

stranaka oo istom pitanju, sud je pogrešno primijenio postupovna pravila Stečajnog zakona budući da je trebao stečajnog vjerovnika kao neuku stranku uputiti da preuzme u ime i za račun stečajnog dužnika parnicu koja već teče. Takvim postupanjem sud je pogrešno uputio vjerovnika u njegova prava a čime mu je **povrijedio prava na pristup sudu**.

Pravo na pristup sudu važan je aspekt "prava na sud" kao jednog od čimbenika prava na pošteno suđenje zajamčenog člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" 18/1997., 14/2002., 14/2002., 1/2006., 13/2017).

Nadalje, kako je člankom 10. Stečajnog zakona određeno da se u predstečajnom i stečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju pravila parničnoga postupka u postupku pred trgovačkim sudovima to stečajni vjerovnik ovom žalbom ukazuje na propuste suda u odnosu na prethodno pitanje.

Prethodno pitanje u parničnom postupku definira se kao pitanje postoji li neko pravo ili pravni odnos o kojem sud ili drugo nadležno tijelo još nije donijelo odluku, a bez čijeg se rješenja ne može riješiti glavna stvar.

Ne primijenivši načelo potrebe rješavanja prethodnog pitanja - a to je visina stvarnog duga razlučnog vjerovnika unutar stečajnog postupka, sud nije pravilno primijenio odredbe Stečajnog zakona niti odredbe Zakona o parničnom postupku. Radi navedenog Rješenje ima nedostataka radi kojih se ne može ispitati, izreka proturječi sama sebi i razlozima rješenja i rješenje nema razloga o odlučnim činjenicama.

IV. Žalitelj Milan Mlakar ukazuje i na slijedeću odredbu Stečajnog zakona koju sud donijevši pobijano Rješenje nije primijenio niti obrazložio:

Članak 271.

(1) Pravomoćna odluka kojom se utvrđuje tražbina i njezin isplatni red ili kojom se utvrđuje da tražbina ne postoji, djeluje prema stečajnom dužniku i svim stečajnim vjerovnicima.

(2) Osoba koja uspije u parnici, odnosno stečajni vjerovnik tražbine čije je osporavanje otklonjeno, može tražiti od suda ispravak tablice iz članka 264. ovoga Zakona.

Dakle, tek nakon dovršetka parničnog postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod Posl.br. P-429/2017 stečajni upravitelj bi mogao ispraviti odnosno dopuniti tablicu prijavljenih i priznatih tražbina na način kako bi to odgovaralo stvarnom dugovanju. Stečajni upravitelj naime nije prilikom ispitivanja tražbina uzeo uopće u obzir plaćanja dužnika prema razlučnom vjerovniku kao i

iznose kredita koji su iskazani u Aneksima ugovora o kreditu, iako su isti dostavljeni i stečajnom upravitelju i sudu.

Kako je isticano i unutar stečajnog postupka - parnica o stvarnom iznosu duga je u tijeku pred Trgovačkim sudom, parnicu kao takvu je trebao stečajni upravitelj preuzeti u stadiju u kojem se ona trenutno nalazi i nastaviti je voditi u ime i za račun stečajnog dužnika, čak i neovisno o tome da li je istu parnicu preuzeo stečajni vjerovnik koji osporava tražbinu razlučnog vjerovnika. Dok stečajni upravitelj ne preuzme parnicu i ista se dovrši, stečajni sud bi morao zastati s daljnjim radnjama koje se odnose na prodaju nekretnine obzirom da takvim postupanjem dovodi u neravnopravan ostale stečajne vjerovnike u odnosu na razlučnog vjerovnika Partner banke d.d. Kada bi se nekretnina prodala po procijenjenoj vrijednosti i kada bi se razlučni vjerovnik namirio u iznosu tražbine koju je prijavio, tada svi ostali vjerovnici ne bi bili namireni niti u najmanjem mogućem iznosu.

Takvo postupanje suda je u cijelosti kontradiktorno i nezakonito i kao takvo nije usmjereno ka kvalitetnom provođenju stečajnog postupka. Iako su stečajni postupci postupci hitne naravi, to međutim ni u kojem slučaju ne umanjuje potrebu istinitog utvrđivanja svih relevantnih činjenica u postupku kao i potrebu zaštite prava svih vjerovnika, ne samo razlučnog vjerovnika.

V. Slijedom navedenog, a kako sud nije pravilno primijenio relevantne materijalne odredbe dok je pri tome počinio bitne povrede odredaba Stečajnog zakona, Ovršnog zakona i Zakona o parničnom postupku predlaže se da drugostupanjski sud u potpunosti usvaja žalbu i pobijano Rješenje u cijelosti stavi izvan snage, usvoji prijedloge vjerovnika Milana Mlakara za odgodom svih daljnjih dražbenih radnji vezanih uz prodaju nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika, a podredno da vrati predmet na ponovljeni postupak prvostupanjskom sudu.

Milan Mlakar